

Arrest

nr. 338 081 van 18 december 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. NACHTERGAELE
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 3 juni 2025 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DANHIEUX, die *loco* advocaat A. NACHTERGAELE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 6 oktober 2015 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling toe op het Belgische grondgebied en diende op 7 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 28 februari 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 14 maart 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.4. De commissaris-generaal trof op 24 maart 2017 een beslissing tot intrekking van de in punt 1.2. bedoelde beslissing en kende verzoeker op 26 juli 2017 de subsidiaire beschermingsstatus toe, waarna verzoeker in het bezit werd gesteld van een A-kaart.

1.5. Verzoeker werd op 19 juni 2019 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 4 maanden omwille van feiten van opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid.

1.6. De directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken verzond op 22 juli 2020 een verzoek aan de commissaris-generaal om de mogelijkheid tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te evalueren, en een advies te formuleren in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

1.7. De commissaris-generaal besloot op 22 maart 2021 om niet over te gaan tot de intrekking van verzoekers subsidiaire beschermingsstatus.

1.8. Verzoeker werd op 11 oktober 2022 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 5 jaar waarvan 18 maanden met uitstel wegens feiten van verkrachting, aanranding en voyeurisme, onder andere van een minderjarige. Deze veroordeling werd door het hof van beroep te Brussel herleid naar een gevangenisstraf van 37 maanden in zijn arrest van 18 april 2023.

1.9. De directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken verzond op 18 oktober 2022 een verzoek aan de commissaris-generaal om de mogelijkheid tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te evalueren, en een advies te formuleren in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

1.10. De commissaris-generaal trof op 29 augustus 2024 een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze intrekking besloot ging gepaard met een zogeheten niet-terugleidingsclausule waarin werd bepaald dat een verwijderingsmaatregel naar Afghanistan niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd bij zijn arrest van 23 april 2025 (RvV 23 april 2025, nr. 325 582).

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 18 november 2024 een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker nooit heeft bereikt.

1.12. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 3 juni 2025 opnieuw een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker werd hiervan op dezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Mijnheer

naam : A.(...)

voornaam : H.(...) S.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Afghanistan

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, om de volgende redenen van openbare orde:

Op 06/10/2015 bent u als minderjarige in België aangekomen. Vervolgens heeft u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 07/10/2015 een verzoek om internationale bescherming ingediend. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) heeft u op 27/07/2017 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Als een gevolg van deze beslissing bent u thans in het bezit van een B-kaart, geldig tot en met 25/11/2026.

Op 19/06/2019 werd u door de correctionele rechtbank Leuven veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden omwille van opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid.

Op basis van deze informatie werd door DVZ op 22/07/2020 in toepassing van artikel 49/2, § 4, tweede lid, en artikel 55/5/1, §2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een vraag tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus overgemaakt aan het CGVS. Op 24/03/2021 heeft het GCVS besloten om niet over te gaan tot een intrekking van uw status.

Op 11/10/2022 werd u door de correctionele rechtbank van Leuven niet-definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar omwille van verkrachting van een minderjarige, verkrachting van een meerderjarige, aanranding van de eerbaarheid en voyeurisme. Op basis van deze informatie werd door DVZ op 18/10/2022 in toepassing van artikel 49/2, § 4, tweede lid, en artikel 55/5/1, §2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, opnieuw een vraag tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus overgemaakt aan het CGVS.

Op 04/11/2022 heeft u hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van 11/10/2022 bij het Hof van Beroep van Brussel. Bij arrest van 18/04/2023 werd de duur van de gevangenisstraf herleid van vijf jaar tot zevenendertig maanden en werd de veroordeling omwille van verkrachting op een minderjarig kwetsbaar persoon, aanranding van de eerbaarheid van een minderjarige met geweld of bedreiging, voyeurisme en voyeurisme gepleegd op een minderjarige, definitief.

In het kader van de evaluatie van uw internationale beschermingsstatus organiseerde het CGVS op 08/07/2024 een persoonlijk onderhoud met u teneinde u de mogelijkheid te bieden alle elementen aan te brengen die het behoud van uw internationale beschermingsstatus konden rechtvaardigen. DVZ benadrukt dat u uitgenodigd werd door het CGVS na de uitspraak van het arrest van 18/04/2023, u kreeg bijgevolg de kans om de verminderde strafmaat aan te halen. U was echter niet aanwezig op dit persoonlijk onderhoud, noch deelde u schriftelijk de redenen mee waarom uw status zou moeten worden behouden. Het CGVS heeft vervolgens op 29/08/2024 uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken in toepassing van artikel 55/5/1, §2, 1°, van de wet van 15 december 1980. Deze beslissing werd u eerst ter kennis gebracht op 02/09/2024, waarop DVZ op 18/11/2024 een beslissing tot het beëindigen van uw verblijfsrecht en een bevel om het grondgebied te verlaten nam. Deze beslissing is zonder voorwerp gekomen, daar het CGVS op 05/12/2024 de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw ter kennis heeft gebracht.

Het CGVS was in haar beslissing van oordeel dat er niet kan worden getwijfeld dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Volledigheidshalve wijzen we erop dat het CGVS van oordeel was dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 en dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan.

Op 02/01/2025 diende u een beroep in tegen deze beslissing van het CGVS bij de RVV. De RVV bevestigde de beslissing van het CGVS op 25/04/2025. Derhalve is de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 definitief geworden en staat het vast dat de minister of zijn gemachtigde uw verblijfsrecht kan beëindigen in toepassing van artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en u krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Bij het nemen van deze beslissingen tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten wordt in toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan of met het gevaar dat van u uitgaat en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt eveneens rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor uw familieleden.

Dienaangaande stellen we vast dat u op 06/10/2015 – met andere woorden negen jaar geleden – op 17-jarige leeftijd in België bent aangekomen. Het staat dan ook vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming heeft u bij DVZ verklaard dat u sinds uw geboorte tot aan uw vertrek naar België steeds in Afghanistan heeft gewoond, dat de officiële landstaal uw moedertaal is en dat u er naar school bent gegaan. Tevens verklaarde u tijdens het gehoor bij de DVZ op 26/04/2016 dat uw moeder en drie zussen in Afghanistan verblijven. De loutere vaststelling dat u thans negen jaar op regelmatig basis in België verblijft is op zich dan ook onvoldoende om van een dermate verankering in de Belgische samenleving te getuigen die het nemen van deze beslissingen zou verhinderen.

Op 04/11/2024 en op 06/05/2025 werd u via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde DVZ een ingevulde vragenlijst samen met volgende bijlagen: Een certificaat van een opleiding Nederlands bij het centrum voor basiseducatie (2017), een getuigschrift van de beroepsopleiding monteur CV, sanitair en ventilatie bij VDAB (2024), een attest van de opleiding winkelbediende bij de VDAB (2021) en een overzicht van tijdelijke tewerkstelling in het verleden, een arbeidscontract van onbepaalde duur bij L. BV opgesteld op 06.05.2025 en medisch documenten (2016 – 2024) betreffende uw aangeboren hartziekte.

In het kader van het hoorrecht heeft u verklaard dat u het Nederlands machtig bent. DVZ stelt vast dat u inderdaad tussen 2016 en 2017 Nederlandse les volgde bij het centrum voor basiseducatie. In 2021 volgde u een opleiding tot winkelbediende bij VDAB en in 2024 voltuigde u een beroepsopleiding monteur CV, sanitair en ventilatie bij VDAB. Uit de historiek van uw tewerkstelling blijkt dat u tussen 2018 en 2021

verschillende tijdelijke tewerkstellingen had. Zo werkte u tussen 04/11/2021 en 26.12.2021 deeltijds bij E. services als winkelmedewerker, van 17/02/2020 tot 28/08/2020 werkte u als magazijnier bij O. T. D. en van 01/01/2019 tot 27/09/2019 was u tewerkgesteld bij OCMW Leuven. Verder verklaarde u in 2021 gewerkt te hebben voor A. I. als machine operator. U brengt eveneens een arbeidscontract aan van onbepaalde duur, waaruit blijkt dat u sinds 06.05.2025 tewerkgesteld bent bij L. BV. Dat u verschillende opleidingen volgde en op heden tewerkgesteld bent, kan eventueel als een poging tot integratie gezien worden. We wijzen er echter op dat het volgen van opleidingen en taalcursussen en het genieten van tewerkstelling in België, slechts enkele aspecten zijn die blij kunnen geven van integratie. Het behoort immers tot een normale attitude dat u na een verblijf van ruim negen jaar een officiële landstaal leerde, een inburgeringscursus volgde en tewerkstelling genoot of daar ten minste inspanningen toe ondernam. Het loutere feit dat u in België gewerkt heeft en opleidingen heeft gevolgd is onvoldoende om een dermate integratie aan te tonen die het nemen van deze beslissingen zou verhinderen.

Daartegenover heeft u het merendeel van uw leven in het land van herkomst doorgebracht, groeide u er op en is de officiële landstaal uw moedertaal. De DVZ kan dan ook niet vaststellen dat uw banden met België dermate hecht zouden zijn dat ze het nemen van deze beslissingen zouden verhinderen. U heeft het bij DVZ niet aannemelijk gemaakt dat u aan de Belgische samenleving gebonden bent voor het uitoefenen van uw privéleven.

DVZ merkt op dat u in België pogingen heeft ondernomen met het oog op integratie via tewerkstelling en het volgen van opleidingen. We wijzen er echter op dat het loutere feit dat u tewerkgesteld bent en opleidingen heeft gevolgd, geenszins afbreuk doen aan het feit dat u herhaaldelijk strafbare feiten van openbare orde heeft gepleegd en dat u herhaaldelijk veroordeeld werd. Op 19/06/2019 werd u door de correctionele rechtbank Leuven veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden omwille van opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. En op 18/04/2023 werd u door het Hof van Beroep Brussel opnieuw veroordeeld tot een gevangenisstraf van 37 maanden omwille van verkrachting op een minderjarig kwetsbaar persoon, aanranding van de eerbaarheid van een minderjarige met geweld of bedreiging, voyeurisme en voyeurisme gepleegd op een minderjarige.

Het Hof oordeelde hierbij dat de door u gepleegde feiten ernstig, laakbaar en maatschappelijk onduldbaar zijn en wijst in uw hoofde een gebrek aan normbesef, aan zelfbeheersing en aan respect voor andermans privacy en fysieke en seksuele integriteit. De rechtbank stelde dat u misbruik maakte van de toestand waarin het minderjarige slachtoffer zich bevond, namelijk een dermate dronkenschap dat ze niet kon instemmen in seksuele handelingen, om uw seksuele behoeften en verlangens op te kunnen botvieren. De seksuele handelingen die u stelde, filmde u bovendien. U maakte u eveneens schuldig aan voyeurisme ten aanzien van een meerderjarig slachtoffer. De rechter is van oordeel dat u zich gedroeg als seksueel roofdier en totaal geen rekening hield met de fysieke, psychische en seksuele integriteit van uw slachtoffers en de gevolgen die uw handelingen konden hebben voor hun welzijn. Uit het verslag van het psychodiagnostisch onderzoek blijkt dat de kans op een terugval van gewelddadig, norm- dan wel regel-overschrijdend seksueel delict gedrag hoog wordt ingeschat.

DVZ kan niet anders dan vaststellen dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Het feit dat u meermaals veroordeeld werd, toont aan dat u een gebrek aan schuldinzicht en een voortgezette criminele ingesteldheid heeft. Het kan derhalve door DVZ niet uitgesloten worden dat u opnieuw feiten van openbare orde zal plegen.

Bovendien wijzen we erop dat bovenstaande feiten voor het CGVS voldoende ernstig waren om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS was in haar beslissing van oordeel dat er niet kan worden getwijfeld dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het feit dat u sinds uw veroordeling van 18/04/2023 geen nieuwe feiten heeft gepleegd, betekent niet dat u geen gevaar voor de samenleving meer zou vormen. DVZ benadrukt de ernst van de feiten en de jonge leeftijd van een van de slachtoffers. U maakte misbruik van de toestand waarin het minderjarige slachtoffer zich bevond, namelijk een dermate dronkenschap dat ze niet kon instemmen in seksuele handelingen. De seksuele handelingen die u stelde, filmde u bovendien. U maakte u eveneens schuldig aan voyeurisme ten aanzien van een tweede, meerderjarig, slachtoffer. Uw vroegere gedragingen zijn voor DVZ voldoende ernstig om u als een gevaar voor de Belgische samenleving in te schatten.

Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Het geheel van de elementen in uw administratief dossier – het arrest van 18/04/2023 van het Hof van Beroep Brussel, het vonnis van 19/06/2019 van de correctionele rechtbank van Leuven en de beoordeling van het CGVS – nopen DVZ er dan ook toe om te oordelen dat er in uw hoofde sprake is van een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid en dat u een actueel en manifest gevaar voor de openbare orde vormt. Hoewel het vaststaat dat u pogingen heeft ondernomen met het oog op tewerkstelling en opleidingen, dient DVZ er dus op te wijzen dat u een manifest, actueel en reëel gevaar voor de openbare orde vormt. Uw beperkte pogingen tot integratie zijn dan ook onvoldoende om het behoud van uw verblijfsrecht te motiveren. Gezien u een werkelijk

en actueel gevaar voor de openbare orde vormt, wordt in toepassing van artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een einde gemaakt aan uw verblijfsrecht en wordt u krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, bevolen het grondgebied van België te verlaten. In het kader van de heroverweging van uw verblijfsrecht werd dan ook rekening gehouden met de eventuele gevolgen voor uw gezins- en familieleden.

In het kader van het hoorrecht heeft u bij DVZ verklaard dat u geen in België verblijvende gezinsleden heeft. DVZ merkt echter op dat u mogelijks vriendschappen en/of andere banden heeft opgebouwd gedurende uw regelmatig verblijf in België. Niettemin wijst DVZ erop dat in het geval deze beslissingen alsnog een negatieve invloed zouden hebben op uw privé-, gezins- en/of familieleden, deze negatieve invloed geheel uw eigen verantwoordelijkheid is. U bent veroordeeld voor ernstige feiten van openbare orde, waarvan u had kunnen vermoeden dat deze mogelijks een negatieve invloed konden hebben op uw internationale beschermingsstatus en derhalve uw verblijfsrecht in België.

Daarnaast merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het actueel en reëel gevaar voor de openbare orde dat u vormt, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie heeft u in het kader van het hoorrecht op de vraag, of u een ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren, verklaard dat u hartproblemen heeft. U brengt documenten aan betreffende medische controles die u had tussen 2016 en 2024. In het attest betreffende uw meeste recente raadpleging op 22/10/2024 concludeert de arts dat er gesproken kan worden van een geruststellend cardiaal bilal. De DVZ is bijgevolg niet in het bezit van actuele medische informatie waaruit kan blijken dat betrokkene op dit ogenblik in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de DVZ in het bezit te stellen van actuele medische bewijsstukken.

Wat een terugkeer naar het land van herkomst betreft, herhaalt DVZ dat het CGVS op 29/08/2024 uw vluchtelingenstatus heeft ingetrokken in toepassing van artikel 55/5/1, §2, 1°, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS was bij deze beslissing van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 en dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan.

Bijgevolg stelt DVZ vast dat het CGVS van oordeel was dat een verwijdering naar uw land van herkomst Afghanistan niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Dienaangaande wijzen we er echter op dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat met deze beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht gepaard gaat, u slechts de verplichting oplegt om het Belgisch grondgebied en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, te verlaten. U beschikt immers niet langer over een verblijfsrecht in België en u maakt het niet aannemelijk dat u zich niet elders zou kunnen vestigen.

DVZ herhaalt immers dat u sinds 06/10/2015 in België bent. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming heeft u bij DVZ verklaard dat u steeds in het land van herkomst heeft gewoond tot aan uw komst naar België. Het staat dan ook vast dat u het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht en dat het loutere feit dat u thans 9 jaar in België verblijft, niet voldoende is om een dermate diepgaande integratie en verankering in de Belgische samenleving aan te tonen die het nemen van deze beslissingen zou verhinderen. U heeft met de door u in het hoorrecht aangebrachte elementen niet aannemelijk gemaakt dat u aan de Belgische samenleving gebonden bent voor de uitoefening van uw privéleven. Bijgevolg blijkt nergens uit uw administratief dossier dat u zich niet elders zou kunnen vestigen.

DVZ besluit dan ook dat het CGVS van oordeel was dat u niet gedwongen teruggeleid kan worden naar het land van herkomst en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Deze beslissing gaat dan ook niet gepaard met een gedwongen verwijdering naar Afghanistan, doch staat het u geheel vrij zich daar opnieuw te vestigen indien u van oordeel bent dat u geen problemen meer heeft in het land van herkomst.

Bijgevolg wordt er omwille van ernstige redenen van openbare orde krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, omdat u door uw gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In toepassing van artikel 74/14, § 3, 3°, van de wet van 15 december 1980 wordt u geen termijn toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten, gelet op het feit dat u door uw persoonlijk gedrag als een bedreiging voor de openbare orde dient te worden beschouwd. DVZ brengt immers in herhaling dat u op 18/04/2023 werd u door het Hof van Beroep Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 37 maanden omwille van verkrachting op een minderjarig bijzonder kwetsbaar persoon, aanranding van de eerbaarheid van een minderjarige met geweld of bedreiging, voyeurisme en voyeurisme gepleegd op een

minderjarige. En dat u eerder op 19/06/2019 door de correctionele rechtbank Leuven veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 4 maanden omwille van opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van DVZ, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"(...)

Derde onderdeel – geen zorgvuldig onderzoek art. 3 EVRM bij verwijderingsbeslissing

8. Het bevel om het grondgebied te verlaten is op zich manifest onwettig. Verweerder heeft namelijk niet zorgvuldig onderzocht of de verwijderingsmaatregel niet in strijd is met artikel 3 EVRM.

8.1. In de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus heeft het CGVS met name uitdrukkelijk gesteld dat een verwijderingsmaatregel ten aanzien van verzoeker niet verenigbaar is met artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit advies werd gegeven op grond van artikel 55/5/1, § 3 om het non-refoulement beginsel vervat in artikel 3 EVRM te respecteren.

Hieruit volgt duidelijk dat in geval van terugkeer naar Afghanistan verzoeker het risico loopt onderworpen te worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM, reden waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Verwerende partij stelt het advies van het CGVS uitdrukkelijk niet in twijfel, maar stelt hierover simpelweg het volgende:

"Dienaangaande wijzen we er echter op dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat met deze beslissing tot beëindiging van verblijfsrecht gepaard gaat, u slechts de verplichting oplegt om het Belgisch grondgebied en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, te verlaten. U beschikt immers niet langer over een verblijfsrecht in België en u maakt het niet aannemelijk dat u zich niet elders zou kunnen vestigen."

Verder in de beslissing wordt hier nog aan toegevoegd:

"DVZ besluit dan ook dat het CGVS van oordeel was dat u niet gedwongen teruggeleid kan worden naar het land van herkomst en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Deze beslissing gaat dan ook niet gepaard met een gedwongen verwijdering naar Afghanistan, doch staat het u geheel vrij zich daar opnieuw te vestigen indien u van oordeel bent dat u geen problemen meer heeft in het land van herkomst."

Verwerende partij erkent dus uitdrukkelijk dat een verwijdering van verzoeker naar zijn land van herkomst strijdig zou zijn met het non-refoulement-beginsel vervat in artikel 3 EVRM, maar lijkt te denken dat de beslissing wettig is omdat verzoeker niet gedwongen wordt verwijderd naar Afghanistan en hem "enkel" de verplichting wordt gegeven om België en het Schengengrondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is echter gegrond op artikel 7, eerste lid, 3° en 13°

Verblijfswet. Overeenkomstig artikel 1, 6° Verblijfswet is een beslissing tot verwijdering "de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt". Artikel 1, 5° Verblijfswet definieert terugkeer als "het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf".

Het bevel om het grondgebied te verlaten is dus niet louter een verplichting om het Belgisch grondgebied en dat van de Schengenzone te verlaten, maar houdt ook een verplichting in om terug te keren naar hetzij verzoekers land van herkomst, hetzij een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale

overnameovereenkomsten, hetzij een andere derde land waar hij zou worden toegelaten of gemachtigd tot verblijf.

Verwerende partij kan zich dus niet beperken tot het stellen dat verzoeker België en het Schengengrondgebied moet verlaten, maar moet ook het land aanwijzen naar waar hij moet terugkeren, en vervolgens onderzoeken of hij in dat land een risico loopt op onmenselijke behandeling. Zo niet is de beslissing in strijd met artikel 3 EVRM.

Artikel 3 EVRM verbiedt immers in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218). Overeenkomstig de vaste rechtspraak van het EHRM, kan de verwijdering van een vreemdeling een schending van artikel 3 EVRM uitmaken wanneer er ernstige redenen zijn om te geloven dat de persoon een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van behandeling in strijd met artikel 3 EVRM in het land naar waar hij wordt uitgezet (EHRM 7 juli 1989, Soering t. Verenigd Koninkrijk, § 88-91). Derhalve hebben de lidstaten de verplichting om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek van de situatie van de betrokken te voeren, en moeten zij nagaan of er een risico op schending is van artikel 3 EVRM in geval verwijdering (EHRM 4 november 2014, Tarakhel, § 104).

Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dan ook dat DVZ vóór het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met artikel 3 EVRM, ook al gaat die nog niet gepaard met een gedwongen verwijdering (RvS nrs. 241.623 en 241.625 van 29 mei 2018):

“Het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet. De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten, te dezen de aanvankelijk bestreden beslissing, uit te voeren zonder dat de verzoekende partij een nieuwe beslissing dient te nemen. Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”.

De verzoekende partij moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling.” (eigen onderlijning)

Verwerende partij moest dus, bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten, onderzoeken of deze in overeenstemming was met artikel 3 EVRM. Om een dergelijk onderzoek correct te kunnen uitvoeren, en met name om na te gaan of de betrokkene geen risico loopt om slachtoffer te worden van onmenselijke behandeling in geval van verwijdering uit België, moest verweerder logischerwijze bepalen naar welk land verzoeker moet worden verwijderd of vrijwillig moet vertrekken. Men kan immers niet weten hoe hij behandeld zal worden na verwijdering als men niet weet waar hij naartoe moet.

Aangezien verwerden niet aanduidt naar welk land verzoeker moet terugkeren, en niet onderzoekt of hij daar een risico loopt om slachtoffer te worden van een onmenselijke behandeling, werd geen voldoende zorgvuldig onderzoek gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

8.2. Bovendien benadrukt verzoeker dat hij met geen enkel ander land dan Afghanistan of België en band heeft die rechtvaardigt dat hij daarheen zou gaan. Immers, het is niet betwist dat hij enkel de Afghaanse nationaliteit heeft. Verder blijkt noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier dat hij zou kunnen terugkeren naar een “land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen” of naar een “ander derde land” waar hij zou worden toegelaten of gemachtigd tot verblijf.

Hij kan bijgevolg niet terugkeren naar een ander land. De enige manier om te voldoen aan zijn terugkeerverplichting, is dus door naar Afghanistan terug te keren, maar daar loopt hij het risico slachtoffer te worden van vervolging door de Taliban.

Uw Raad heeft reeds geoordeeld dat door een vreemdeling een vertrekverplichting opleggen zonder te onderzoeken naar welk ander land dan het land van herkomst de betrokken kan terugkeren zonder ook hier het risico te lopen om te worden uitgezet in strijd met artikel 3 van het EVRM, geen zorgvuldig onderzoek in

het licht van artikel 3 van het EVRM is gebeurd en aldus een schending van die verdragsbepaling kan worden aangenomen (RvV arrest nr. 264.134 van 23 november 2021). Uw Raad legt dit als volgt uit:

“De gemachtigde lijkt ervan uit te gaan dat de verwijderingsmaatregel geen probleem stelt, nu dit niet zou inhouden dat hij naar zijn herkomstland moet terugkeren. Verzoeker wijst er evenwel op dat er geen andere mogelijke invulling is van het land van bestemming van de bestreden beslissing.

De gemachtigde gaat met de stelling in de “evaluatie­nota 74/13” voorbij aan het feit dat een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zoals in casu, moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het bevel om het grondgebied te verlaten komt bijgevolg voor als een “terugkeerbesluit” in de zin van de Terugkeerrichtlijn.

Een “terugkeerbesluit” is volgens artikel 3.4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard én een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld.

Artikel 3.3 van de Terugkeerrichtlijn definieert “terugkeer” als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: (1) zijn land van herkomst, of (2) een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of (3) een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd omgezet in artikel 1, § 1, 5° juncto 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet. Artikel 1, § 1, 6° stelt dat de beslissing tot verwijdering de beslissing is die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. De Raad kan verweerder in de nota dan ook in geen geval volgen dat de bestreden beslissing een loutere “uitnodiging betreft om het grondgebied te verlaten”.

Dat die terugkeerverplichting niet naar om het even welk derde land geldt, blijkt verder uit artikel 1, § 1, 5° van de Vreemdelingenwet waarbij terugkeer wordt gedefinieerd als het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar (1) zijn land van herkomst of (2) een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of (3) naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf. Aan deze wettelijke invulling van de terugkeerverplichting gaat verweerder in de nota volledig voorbij. In casu wordt niet betwist dat verzoeker de Chinese nationaliteit heeft en hij geen andere nationaliteit heeft, zodat China als het land van herkomst moet worden beschouwd. Verder blijkt noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier dat verzoeker zijn terugkeerverplichting kan uitvoeren naar een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten, noch dat er een ander land is waar verzoeker gemachtigd is of toegelaten tot verblijf en waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren. Er blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker enige tijd in Turkije heeft geleefd, doch hij was daar illegaal aangezien wordt geloofwaardig geacht door zowel het CGVS als de Raad in volle rechtsmacht dat verzoeker geen Turkse verblijfsvergunning kon verkrijgen, aangezien zijn naam vermeld staat op de Oeigoerse gezochtenlijst van de Chinese overheid. Bijgevolg kan verzoeker gevolgd worden dat, ondanks de bewoordingen van de beslissing, de facto er geen andere mogelijkheid blijkt voorhanden te zijn om te voldoen aan zijn terugkeerverplichting dan een terugkeer naar China. Bijgevolg moet dan ook aangenomen worden dat door verzoeker een vertrekverplichting op te leggen zonder echter op enige wijze te onderzoeken naar welk ander land behalve China verzoeker dan wel kan terugkeren zonder ook hier het risico te lopen om te worden uitgezet in strijd met artikel 3 van het EVRM, in casu geen zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM is gebeurd en aldus een schending van die verdragsbepaling kan worden aangenomen (zie in dezelfde zin: RvS 29 mei 2018, nr. 241.625). Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangenomen.”

Gezien verwerende partij uitdrukkelijk erkent dat verzoeker niet kan worden verwijderd naar Afghanistan omdat dit in strijd zou zijn met artikel 48/3 en 48/4 Vw., maar niet bepaalt naar welk land hij dan wel moeten terugkeren, en dus ook niet te onderzoeken of hij in dat ander land riskeert te worden uitgezet in strijd met artikel 3 EVRM, werd geen voldoende onderzoek gedaan naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Derhalve is de beslissing in strijd zowel met deze bepaling, als met het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel omvat immers de plicht voor de administratie om bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 17 januari 2014, nr. 117.108, RvV 30 oktober 2013, nr. 113.135) (zie 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 126), quod non in casu.

8.3. Tot slot, zelfs als men al zou aanvaarden dat verzoeker wel naar een land dan Afghanistan kan terugkeren, dient te worden onderzocht of hij daar toegang zou kunnen krijgen tot de noodzakelijke medische zorg. Zoals werd uiteengezet in de brief van zijn raadvrouw, en zoals blijkt uit de medische stukken gevoegd aan het administratief dossier, heeft hij een aangeboren hartafwijking, waarvoor hij medische opvolging

vereist. Verwerende partij had minstens moeten onderzoeken of het bevel om het grondgebied te verlaten er niet toe zou leiden dat hij zonder de nodige medische zorgen zou vallen in geval van verwijdering.

In het arrest Paposhvili t. België besliste het EHRM namelijk dat artikel 3 EVRM geschonden kan worden “indien er grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (Paposhvili v. België, E.H.R.M. 13 december 2016 41738/10, §183).

Het risico op een vernederende behandeling dient dan ook door de administratie steeds grondig onderzocht te worden. Deze onderzoeksplicht houdt in dat de lidstaten de gezondheidstoestand van de betrokkene voor de verwijdering dienen te vergelijken met de gezondheidstoestand die zou optreden in het bestemmingsland indien de betrokkene er naartoe gestuurd zou worden (§187188). Nationale administraties en rechters moeten geval per geval nagaan of de zorgen – die in het algemeen beschikbaar zijn in het bestemmingsland – in de praktijk voldoende en adequaat zijn om de pathologie waaraan de betrokkene lijdt te behandelen (§187-189). Verder moeten de nationale administraties onderzoeken of het voor de betrokkene effectief mogelijk is toegang tot deze zorgen en behandelingen te hebben in het bestemmingsland. Verschillende elementen worden hierbij in rekening gebracht: kostprijs van de medicatie en behandelingen, het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk en de geografische afstand om de nodige zorgen te verkrijgen (§190).

Verwerende partij heeft op onvoldoende rekening gehouden met verzoekers medische situatie bij het nemen van de verwijderingsbeslissing. Dit is strijdig met artikel 3 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De enige motivering omtrent verzoekers medische situatie is de volgende:

“Betreffende uw medische situatie heeft u in het kader van het hoorrecht op de vraag, of u een ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren, verklaard dat u hartproblemen heeft. U brengt documenten aan betreffende medische controles die u had tussen 2016 en 2024. In het attest betreffende uw meest recente raadpleging op 22/10/2024 concludeert de arts dat er gesproken kan worden van een geruststellend cardiaal bilal. De DVZ is bijgevolg niet in het bezit van actuele medische informatie waaruit kan blijken dat de betrokkene op dit ogenblik in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hieran op de hoogte te brengen en de DVZ in het bezit te stellen van actuele medische bewijsstukken.”

Deze motivering is manifest onvoldoende om te kunnen stellen dat de verwijderingsmaatregel niet in strijd is met artikel 3 EVRM. Enerzijds beperkt verwerende partij zich tot de vraag of verzoeker kan reizen, zonder zich te buigen over de vraag of verzoekers medische situatie zich verzet tegen een verwijdering. Dit vereist uiteraard een veel diepgaander onderzoek, dat niet werd uitgevoerd.

Anderzijds is de beoordeling van verzoekers medische situatie uitgevoerd door de attaché zelf, die geen medische kennis heeft en dus niet de nodige competenties heeft om te kunnen stellen dat verzoeker op dit ogenblik in de mogelijkheid verkeert om te reizen. De conclusie na de raadpleging congenitale cardiologie op 22.10.2024 van een “geruststellend cardiaal bilan” betekent niet dat zijn medische situatie niet ernstig is, maar louter dat hij op dit moment geen medische interventie moet ondergaan. De arts stelt dat hij binnen een jaar moet terugkeren voor opvolging, of sneller op indicatie van de huisarts. Verwerende partij heeft niet onderzocht of een dergelijke opvolging kan worden geboden indien verzoeker het Belgisch grondgebied moet verlaten.

Derhalve heeft verwerende partij niet voldaan aan de onderzoeksplicht voorzien in artikel 3 EVRM, zoals vastgesteld door het EHRM in het arrest Paposhvili.

Bovendien is de redenering van verweerder dat de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie gewoonweg foutief, aangezien er geen termijn van vrijwillig vertrek werd toegekend aan verzoeker op grond van artikel 74/14, § 3, 3° Verblijfwet. Verzoeker ziet niet in hoe een termijn zou kunnen worden verlengd als hij geen termijn voor vertrek kreeg. Indien uw Raad meent dat de termijn wél verlengd zou kunnen worden, is dit nog geen overtuigend motief, aangezien uit de hierboven geciteerde rechtspraak van de Raad van State blijkt dat verweerder vóór het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met artikel 3 EVRM (RvS nrs. 241.623 en 241.625 van 29 mei 2018).

Tot slot slaagt ook de volgende motivering op niets: “Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hieran op de hoogte te brengen en de DVZ in het bezit te stellen van actuele medische bewijsstukken.” Verzoeker heeft dergelijke elementen aangebracht, maar DVZ heeft ze niet grondig onderzocht.

Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing onzorgvuldig heeft gehandeld door niet ernstig te onderzoeken of verzoeker in geval van verwijdering blootgesteld zou worden aan “een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting”, indien hij geen adequate behandeling krijgt in het land waarnaar hij wordt verwijderd.

Ook om die reden is het bevel om het grondgebied te verlaten strijdig met artikel 3 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel.

8.4. Conclusie: Verwerende partij heeft bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geen zorgvuldig onderzoek gevoerd naar het risico dat verzoeker loopt om slachtoffer te worden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM in geval van verwijdering uit België. Een schending van artikel 3 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is bijgevolg aangetoond.

Daarenboven, indien het bevel om het grondgebied te verlaten op deze grond wordt vernietigd, moet sowieso ook de beslissing tot beëindiging van het verblijf worden vernietigd.

Immers, in de brief van verzoekers raadvrouw was uiteengezet dat ingeval van intrekking zijn verblijf zonder verwijderingsmaatregel, hij riskeerde terecht te komen in situatie die strijdig is met artikel 3 EVRM en art. 23 Grondwet omdat hij geen toegang zou hebben tot essentiële basisrechten (stuk 3):

“5. Intrekking verblijf strijdig met artikel 3 EVRM

Een intrekking van het verblijfsrecht van mijn cliënt, zonder verwijderingsmaatregel (aangezien deze onwettig zou zijn), betekent dat hij een juridisch limbo zou terechtkomen, waarbij hij noch wettig in België mag verblijven, noch naar zijn land van herkomst kan terugkeren.

Dit zou ertoe leiden dat hij gedwongen wordt om in een onwettige verblijfstoestand terecht te komen, zonder toegang tot essentiële basisrechten (recht op woning, recht op gezondheidszorg, recht op werk, etc.), en dus in strijd met de menselijke waardigheid. Dit is des te problematischer gelet op zijn medische toestand, aangezien hij een risico loopt om geen medische opvolging/behandeling meer te kunnen krijgen, waardoor zijn leven in gevaar zou komen.

Een intrekking van zijn verblijfsrecht, zelfs zonder verwijderingsmaatregel, zal aldus tot gevolg hebben dat hij in een situatie belandt die strijdig is met artikel 3 EVRM en artikel 23 van de Grondwet.”

Verwerende partij heeft hierop bij het nemen van de bestreden beslissing niet geantwoord, wellicht omdat er wél een verwijderingsmaatregel werd gekoppeld aan de beslissing tot beëindiging van verblijf. Indien het bevel om het grondgebied te verlaten om de voormelde redenen wordt vernietigd, dan dient vastgesteld te worden dat verwerende partij hier niet op heeft geantwoord, wat strijdig is met de formele motiveringsplicht en artikel 3 EVRM.

Derhalve dient ook de beslissing tot beëindiging van het verblijf te worden vernietigd.”

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een brief opgesteld door zijn advocate op 12 mei 2025 gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken en een e-mail waarbij deze brief op 12 mei 2025 aan de Dienst Vreemdelingenzaken wordt verzonden (Verzoekschrift, bijlagen 3-4).

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3. Bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.4. In het derde onderdeel van zijn middel, gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, wijst verzoeker op de niet-terugleidingsclausule die was vervat in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus die werd getroffen door de commissaris-generaal op 29 augustus 2024. Hieruit blijkt volgens verzoeker dat er een risico bestaat op schending van artikel 3 van het EVRM in geval van verwijdering naar Afghanistan. Verzoeker verwijt de gemachtigde van de minister een gebrekkig onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM omdat dit vereist dat een land van bestemming wordt bepaald en dat wordt nagegaan of een verwijderingsmaatregel geen onmenselijke of vernederende behandeling zou teweeg brengen.

3.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elk democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Zelfs wanneer de gedragingen van aan vreemdeling als onveilig of gevaarlijk beschouwd kunnen worden, mag dit bij verwijderingsbeslissingen geen element vormen in de beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en kan geen afbreuk gedaan worden aan de door dit artikel geboden bescherming

(EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 139; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 80). Artikel 3 van het EVRM voorziet dan ook in geen enkele uitzondering omwille van gedragingen van de verzoekende partij. Vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) in dit verband luidt als volgt: *“Article 3 makes no provision for exceptions and no derogation from it is permissible under Article 15, even in the event of a public emergency threatening the life of the nation. As the prohibition of torture and of inhuman and degrading treatment or punishment is absolute, irrespective of the victim’s conduct, the nature of any offences allegedly committed by the applicant is therefore irrelevant.”* (eigen vertaling: *“Artikel 3 laat geen ruimte voor uitzonderingen, en geen afwijking ervan is toegelaten onder artikel 15, zelfs in het geval van een algemene noodtoestand die het bestaan van het land bedreigt. Aangezien het verbod op foltering en op onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing absoluut is, ongeacht het gedrag van het slachtoffer, is de aard van enig misdrijf al dan niet begaan door de betrokkene aldus irrelevant.”*) (vaste rechtspraak: zie o.m. EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 96; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 127; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 79 en 80; EHRM 7 juli 1989, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 88).

Uit de beslissing van de commissaris-generaal van 29 augustus 2024 tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus blijkt dat verzoeker niet mag worden teruggestuurd naar Afghanistan. Deze beslissing werd nog dit jaar in beroep bevestigd door de Raad (RvV 23 april 2025, nr. 325 582). De gemachtigde van de minister had aldus kennis van het (weliswaar weerlegbaar) bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, §§ 103 en 107) en diende bijgevolg een rigoureuze onderzoek te voeren naar alle elementen betreffende een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388) alvorens een terugkeerbesluit te nemen.

3.6. In de bestreden beslissing blijft het rigoureuze onderzoek achterwege en wordt overwogen dat *“het bevel om het grondgebied te verlaten, dat met deze beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht gepaard gaat, u slechts de verplichting oplegt om het Belgisch grondgebied en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, te verlaten”*. De gemachtigde van de minister beperkt zich ertoe te stellen dat *“(…) nergens uit uw administratief dossier (blijkt) dat u zich niet elders zou kunnen vestigen”* en preciseert dat *“(d)eze beslissing (…) dan ook niet gepaard (gaat) met een gedwongen verwijdering naar Afghanistan, doch staat het u geheel vrij zich daar opnieuw te vestigen indien u van oordeel bent dat u geen problemen meer heeft in het land van herkomst”*. Uit de beslissing kan niet worden opgemaakt of rekening werd gehouden met de argumenten die in het schrijven van verzoekers raadvrouw van 12 mei 2025 (Verzoekschrift, bijlage 3) werden aangevoerd tegen het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.7. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende naar aanleiding van de kritiek van verzoeker:

“Waar verzoeker stelt dat hij niet gedwongen naar Afghanistan mag verwijderd worden, dient te worden opgemerkt dat niemand hem verplicht naar Afghanistan te reizen, noch dat hij gedwongen verwijderd zal worden. Hij dient enkel zowel het Belgisch – als het Schengen grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt:

“Wat een terugkeer naar het land van herkomst betreft, herhaalt DVZ dat het CGVS op 29/08/2024 uw vluchtelingenstatus heeft ingetrokken in toepassing van artikel 55/5/1, §2, 1°, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS was bij deze beslissing van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 en dat u niet mag worden teruggestuurd naar Afghanistan.

Bijgevolg stelt DVZ vast dat het CGVS van oordeel was dat een verwijdering naar uw land van herkomst Afghanistan niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Dienaangaande wijzen we er echter op dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat met deze beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht gepaard gaat, u slechts de verplichting oplegt om het Belgisch grondgebied en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, te verlaten. U beschikt immers niet langer over een verblijfsrecht in België en u maakt het niet aannemelijk dat u zich niet elders zou kunnen vestigen.

DVZ herhaalt immers dat u sinds 06/10/2015 in België bent. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming heeft u bij DVZ verklaard dat u steeds in het land van herkomst heeft gewoond tot aan uw komst naar België. Het staat dan ook vast dat u het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht en dat het loutere feit dat u thans 9 jaar in België verblijft, niet voldoende is om een dermate diepgaande integratie en verankering in de Belgische samenleving aan te tonen die het nemen van deze beslissingen zou verhinderen. U heeft met de door u in het hoorrecht aangebrachte elementen niet aannemelijk gemaakt dat u aan de Belgische samenleving gebonden bent voor de uitoefening van uw privéleven. Bijgevolg blijkt nergens uit uw administratief dossier dat u zich niet elders zou kunnen vestigen.

DVZ besluit dan ook dat het CGVS van oordeel was dat u niet gedwongen teruggeleid kan worden naar het land van herkomst en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Deze beslissing gaat dan ook niet gepaard met een gedwongen verwijdering naar Afghanistan, doch staat het u geheel vrij zich daar opnieuw te vestigen indien u van oordeel bent dat u geen problemen meer heeft in het land van herkomst.

Bijgevolg wordt er omwille van ernstige redenen van openbare orde krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, omdat u door uw gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.(...)"

Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat hij zelf aan de basis van de intrekking van zijn verblijfsrecht ligt."

3.8. Door in haar nota met opmerkingen te herhalen dat de beslissing geen gedwongen verwijdering inhoudt en enkel tot gevolg heeft dat verzoeker het Belgische grondgebied en dat van de Schengenzone dient te verlaten, maakt de verwerende partij niet duidelijk op welke manier een deugdelijk werd gevoerd naar de gevolgen van een verwijdering in het licht van artikel 3 van het EVRM. Het gegeven dat verzoeker zelf aan de basis ligt van de intrekking van zijn verblijfsrecht, zoals de verwerende partij benadrukt, rechtvaardigt geenszins dat het refolementverbod met voeten zou worden getreden.

3.9. Uit de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie met betrekking tot de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG) blijkt niet alleen dat in een terugkeerbesluit het land van bestemming dient te worden vermeld, maar ook dat het beginsel van non-refoulement ten allen tijde moet worden geëerbiedigd, ongeacht het gedrag van de betrokkene (zie HvJ 17 oktober 2024, nr. C-156/23, Ararat, §§34-36). Ook de Raad van State heeft reeds benadrukt dat reeds bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM dient te gebeuren (cf. RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 september 2017, nr. 239.259).

3.10. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing de niet-terugleidingsclausule die door de commissaris-generaal werd ingebouwd zonder nader onderzoek naast zich neerlegt en er geen rekening werd gehouden met de bezwaren die dienaangaande door de raadsvrouw van verzoeker werden geuit in haar schrijven van 12 mei 2025. Dit maakt een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM.

3.11. Het derde middelonderdeel is in de aangegeven mate gegrond. Dit geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de overige middelenonderdelen geen aanleiding kunnen geven tot een ruimere nietigverklaring, dringt zich geen verder onderzoek op.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 3 juni 2025 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vijftieng door:

F. TAMBORIJN,

K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

F. TAMBORIJN